

Soos(en)Leven

door Piet J. Ashouwer

In 1963 werden door een wetswijziging meer studenten aan de Hogeschool (Oudestraat 6) ingeschreven dan normaal. Met een h.b.s.-diploma mocht je theologie studeren. Wel eerst 2 jaar klassieke talen leren. Het jaar daarop was de aanwas nog groter: zo'n 50! In die massa bevond ik me. De hooggeleerde Koole schreef mijn gegevens in het Album Studiosorum. Als h.b.s.-er kreeg je er de letter L.R. aan toegevoegd. Late roeping! Tenslotte is iedere 12-jarige gymnasiast een 'blikken dominee'. Mijn einddiploma had ik niet bij me. Zou ik later nog laten zien. Nooit gebeurd.

In eerste instantie werd 80 procent van de eerstejaars lid van Fides Quærit Intellectum, het studentencorps. We moesten een groentijd/introductietijd doorlopen. Die twee woorden gaven de verwarring aan die we de komende weken zouden meemaken. Het waren tenslotte de jaren zestig. Het gezag werd op de proef gesteld. Democratisering was het doel. Nou, niet voor iedereen. We kregen allemaal een groene puntmuts op nadat we ons in de sociëteit verzameld hadden. En een handtekeningenboekje waarin we krabbel van alle corpsleden moesten verzamelen (tenminste die nog in Kampen woonden. Het was tot dan toe gebruik om vier jaar theologie in Kampen te studeren en thuis de laatste twee jaar).

Fysiek zware weken waren het. Meestal om 5 uur 's ochtends trok ik me aan de trapleuning in de Poederkast naar de tweede etage omhoog. Zo nuchter als wat. Feuten en drank: verboden. Nou ja, verboden? Wat schetst onze verbazing als we ineens een lotgenoot met een ouderejaars aan de bar een pilsje zien drinken! Wij kruipen over de vloer met onze mutsen op, af en toe een pan water over je heen en die Jan zit te ouwehoeren en bier te drinken. Hoe kreeg hij dat voor elkaar!?

De houding van de ouderejaars was voor ons een probleem. De rekkelijken gingen gewoon uit interesse een gesprek met je aan, de preciezen knepen je af. Dit maakte de keuze voor een dispuut, als je daarvoor al uitgenodigd werd, een stuk eenvoudiger.

De groentijd was ten einde. Op naar de sociëteit. Al dan niet met brieven op zak voor een dispuut. Ik had er drie. H.E.R.O.S. wees me af. Daar was ik blij

De sociëteit in actief gebruik. Vierde van links (staand) kerkhistoricus Jaap van Gelderen. Jaren zestig.
Foto Piet Ashouwer.

om. Op het plein achter het oude stadhuis is nog steeds een bordje te lezen dat mijn standpunt duidelijk kan maken. E.X.O.D.U.S. was niet enthousiast, maar gaf mij het voordeel van de twijfel. Ik voelde wel wat voor die beesten, maar het was ook niet alles. P.A.S.C.A.L. wilde me wel hebben. Dat waren de jongens van het gesprek, van ‘op voet van gelijkheid’.

In een lange rij liepen we de trap van de sociëteit op. Je moest nu kiezen. Twijfel. Wat zouden je groentijdvriendjes doen? P.A.S.C.A.L. of E.X.O.D.U.S.? Het werd P.A.S.C.A.L. en al mijn groentijdmakers maakten diezelfde keuze. Dit was de eerste gezellige sociëteitsavond.

Al had je een fijne kamer, café De Steur en de sociëteit waren je huiskamer. Daar bracht je je sociale uren door. Soms liep het uit de hand, vraag me niet met wat, meestal niet. Laat werd het vaak. Gegrift in mijn herinnering staat het feit dat ik met Fred rond een uur of vier a.m. pijnkoppen liep te zoeken in de bagger bij het Oorgat. Zo laat, zo vroeg: cultuur bleef belangrijk. De soos was een plek waar van alles gebeurde. De feesten bijvoorbeeld. Ter gelegenheid van de dies kwamen alle plaatselijke hotemetoten. Dus ook de commissaris van politie. Hij hield zijn pet niet op, dat hoorde niet. Een snoodaard had hem echter van de kapstokhaak gelicht. De pleuris brak uit

toen hij wilde vertrekken. Gelukkig konden de dader en de pet snel getraceerd worden.

Befaaemde sprekers waren te horen in de soos. Zelf heb ik ooit de bekende paragnost Gerard Croiset uitgenodigd. Juffrouw Hendriks, bekend door haar cheques voor de eeuwigheid, kon dat niet waarderen. Met opgestoken vinger beet zij mij toe: 'Ashouwer wordt Glashouwer!'. Het is er niet van gekomen. Het was ons toegestaan om je bruiloft op de sociëteit te vieren. Dat heb ik één keer gedaan. Een prima ruimte. Op de schouw staat vertaald uit het Grieks: Drink of ga weg! Men gehoorzaamde. Pas werd ik er door een oud-soosbestuurder aan herinnerd dat ik wel heel lang heb gedaan over het betalen van die rekening. Ach, ze wisten mijn nieuwe adres niet.

Organisatorisch was de sociëteit vaak een puinhoop. Ook theologiestudenten zijn op de penning al gaat dat ten koste van de soos. Ik kan me nog een vergadering herinneren waar bleek dat het bedrag van inkoop van de drank hoger was dan de opbrengst door verkoop. Dat houd je niet lang vol.

Na een aantal jaren heb je het sociëteitsbezoek wel gezien. Dat heeft bij mij lang geduurd: de studie stond niet altijd op de eerste plaats. Het wordt dan een gewone kroeg, met dezelfde koppen, met dezelfde gebruiksaanwijzingen. Je wordt op een gegeven moment burger en dan heb je andere voorkeuren. De Cellebroederspoort als sociëteit van F.Q.I. zal, denk ik, zelfs niet door akelige geheugenziektes uit mijn koppie verdwijnen.